

27-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল - স্মৰণৰ অভ্যাস সহজ কৰিবলৈ পিতাক কেতিয়াবা পিতাৰ ৰূপত, কেতিয়াবা শিক্ষকৰ ৰূপত
আকৌ কেতিয়াবা সৎগুৰুৰ ৰূপত স্মৰণ কৰা"**

*প্ৰশ্ন :- তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া কোনটো কথা সমগ্ৰ বিশ্বত ঢোল পিটি শুনাব লাগে?

*উত্তৰ :- এতিয়া ঢোল পিটি শুনোৱা যে সুখৰ দুনিয়া (স্বৰ্গৰ) ৰচয়িতা স্বয়ং ৰাজযোগ শিকাবলৈ আহিছে। তেওঁ সন্তানসকলৰ বাবে হাতত স্বৰ্গ লৈ আহিছে সেয়েহে ৰাজযোগ শিকা, পিতাই নিজেই কয় - সন্তানসকল, এতিয়া তোমালোকৰ ৪৪ জন্ম পুৰা হ'ল, তোমালোক মোৰ সৈতে ঘৰলৈ যাব লাগিব সেয়েহে দেহ-ভাব এৰি আশীৰ্বী হোৱা। দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰা তেতিয়া দৈৱী দুনিয়ালৈ গুছি যাব।

*গীত :- কোন আহিল মোৰ মনৰ দুৱাৰডলিলৈ... (কোন আয়া মেৰে মন কে দ্বাৰে...)

ওঁম্ শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে যে এতিয়া আমাৰ বুদ্ধিত কাৰ স্মৃতি আহিছে। সকলোৰে বুদ্ধিত আছে যে পতিত-পাৰন এজনে পিতা। ইংৰাজীত তেওঁক লিবাৰেটৰ (মুক্তি দাতা) বুলি কোৱা হয়। দুখৰ পৰা মুক্ত কৰে। দুখ-হৰ্তা, সুখ-কৰ্তা হয়। এয়া কোনো মনুষ্য বা দেৱতাৰ নাম নহয়। এয়া হৈছেই এজন পতিত পাৰন পিতাৰ মহিমা। পতিত-পাৰন, সৎগতি দাতা বুলি গড-ফাদাৰক কয়। মনুষ্যৰ এই মহিমা হ'ব নোৱাৰে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক পতিত-পাৰন বুলি কোৱা নহয়। পতিত-পাৰন উচ্চৰো উচ্চ এজনেই। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ নামো উচ্চ আৰু নিৰাস স্থানো উচ্চ। তোমালোকৰ এইটো নিশ্চয় আছে যে তেওঁ আমাৰ বাবা হয়, শিৱকে বাবা বুলি কোৱা হয়, শিৱই হৈছে নিৰাকাৰ। শিৱৰ চিত্ৰ বেলেগ, শংকৰৰ চিত্ৰও বেলেগ। তেওঁ (শিৱ) হৈছে পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু। আজি সৎগুৰু বাৰ। তোমালোকৰতো প্ৰতিদিনেই সৎগুৰু বাৰ। সৎগুৰুৱে তোমালোকক নিতৌ পঢ়ায় আৰু তেওঁ তোমালোকৰ পিতাও হয়, এইটোও নিশ্চয় হ'ব লাগে। তেওঁক সৰ্বব্যাপি বুলি কোৱা নহয়। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে - পতিত-পাৰন পৰমপিতা পৰমাত্মাই আমাক ৰাজযোগ শিকায়, তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। এইটো বুদ্ধিত নিশ্চয় হোৱা উচিত। এয়া এজনেই পিতা, যাক যি ৰূপতে স্মৰণ নকৰা কয় বুদ্ধি ওপৰলৈ নিৰাকাৰৰ ফালে গুছি যায়, কোনো আকাৰ বা সাকাৰৰ ফালে নাযায়। আত্মাসকলৰ এতিয়া পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ লগত কাম আছে, কিন্তু তেওঁক নাজানে। গায়ন কৰে যে তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। গতিকে জ্ঞানৰ সাগৰ অৰ্থাৎ যিয়ে জ্ঞান শুনাই সৎগতি কৰে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ এই জ্ঞান নাই। জ্ঞান সেয়া যি জ্ঞান সাগৰৰ পৰা পোৱা যায়, সেয়েহে শাস্ত্ৰতো জ্ঞান নাই। জ্ঞান সাগৰকে মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ বুলি কোৱা হয়। পিতা হৈছে ৰচয়িতা। তেওঁ হৈছে বেহদৰ পিতা বাকী সকলো হদৰ পিতা। এতিয়া বেহদৰ পিতাক সকলোৱে স্মৰণ কৰে, যি পিতাৰো পিতা হয়, পতিৰো পতি, গুৰুসকলৰো গুৰু, সকলোৱে তেওঁক স্মৰণ কৰে, সাধনা কৰে। আজি কালি চিত্ৰবিলাকৰ আগত, ৰামৰ আগত, শংকৰ আগত লিঙ্গ ৰাখি দিয়ে। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ, উচ্চৰো উচ্চ, তেওঁ মুক্তি দিয়ে। এতিয়াতো সকলো আত্মাই পতিত। ৫ হাজাৰ বছৰৰ আগতে যেতিয়া আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া সেই সময়ত এখনেই ৰাজ্য আছিল, সুখধাম আছিল। পৱিত্ৰতা সুখ, শান্তি সকলো আছিল। তাৰ নামেই হৈছে স্বৰ্গ, হেভেন। স্বৰ্গক মূলবতন বা সূক্ষ্মবতন বুলি কোৱা নহ'ব। স্বৰ্গৰ বিপৰীত হৈছে নৰক। এয়া বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে। এজন বেহদৰ পিতাকে স্মৰণ কৰিব লাগে, তেওঁৰ পৰাহে স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা

যায়। সংগুৰুৱে ৰাজযোগ শিকায়, পাৱন দুনিয়ালৈ লৈ যায়। এজনৰেই কিমান মহিমা! লক্ষ্মী-নাৰায়ণক এই মহিমা দিব নোৱাৰি। এজনেই নিৰাকাৰ পিতা। আত্মাসকলো নিৰাকাৰ যেতিয়া শৰীৰৰপৰা পৃথক হৈ থাকে। পিতাই কয় – তোমালোকে নিজৰ শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰা। তোমালোকে কিমান জন্ম ভূমিকা পালন কৰা – সেয়াও জানা। ব্ৰহ্মাৰো পোচাক (শৰীৰ) আছে, সূক্ষ্ম বতনটো পোচাক আছে। শৰীৰটো আছে নহয় জানো। কোৱা হ'ব তাতো আত্মা আছে। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰো সূক্ষ্ম শৰীৰ আছে। মোক নিৰাকাৰ বুলি কয়। সন্তানসকলক বুজোৱা হয় – যি কোনো লোককে কোৱা - আপোনাৰ দুজন পিতা আছে, আপোনাৰ পিতাৰো দুজন পিতা আছে। সকলোৱে সেই বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰে। লৌকিক পিতাতো অনেক আছে, এই বেহদৰ পিতা এজনেই। পিতাক পাহৰি গ'লে শিক্ষকৰ স্মৃতি আছে, শিক্ষকক পাহৰিলে সংগুৰুৰ স্মৃতি আছে।

পিতাই বুজায় - ভাৰত এতিয়া পতিত। প্ৰথমে পাৱন আছিল তেন্তে ইমানবিলাক আত্মাই ক'ত নিৱাস কৰিছিল? মুক্তিধামত, বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত অৰ্থাৎ বাণীৰ সিপাৰে। মনুষ্যই বৃদ্ধ হ'লে বাণীৰ সিপাৰে যাবলৈ গুৰুৰ শৰণ লয় যে মোক নিৰ্মাণধামলৈ লৈ যাওঁক, কিন্তু গুৰুৱে লৈ যাব নোৱাৰে। বৃক্ষজোপাটো বৃদ্ধি হ'বই, মুখ্য ভূমিকা হৈছে ভাৰতৰ, তাৰ ভিতৰতো যিসকল আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ তেওঁলোকে ৪৪ জন্ম লয়। আত্মা পৰমাত্মা পৃথক হৈ থাকিল বহুকাল....। গতিকে হিচাপ কৰিব লাগে নহয়। বহুকাল অৰ্থাৎ যিয়ে প্ৰথমে এই সৃষ্টিত নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আছে। তেওঁলোকৰেই যথাযথ ৪৪ জন্ম হ'ব। ৪৪ৰ চক্ৰ বুলিয়েই কোৱা হয়, ৪৪ লাখৰ চক্ৰ বুলি নকয়। তোমালোক সন্তানসকলক ৪৪ ৰ চক্ৰৰ বিষয়ে বুজোৱা হৈছে, আগতে নাজানিছিল। এওঁক সুধিলে এওঁৰ আত্মাইও জানে নহয় জানো। দুটা আত্মাৰ ৰহস্যৰ কথাও বুজোৱা হৈছে। অন্য আত্মা প্ৰৱেশ কৰিব পাৰে। অশুদ্ধ আত্মাৰো প্ৰৱেশ হ'ব পাৰে। গতিকে পৰমপিতা পৰমাত্মাও আহিব পাৰে। বাকী কোৱা হয় মই নিৰাকাৰ যদি নাহো তেন্তে ৰাজযোগ কেনেকৈ শিকাম? মোকেই জ্ঞান সাগৰ বুলি কয়, মনুষ্যইতো স্বৰ্গৰ স্থাপনা নকৰিব। পিতাকেই স্বৰ্গীয়ৰ ঈশ্বৰ পিতা বুলি কোৱা হয়। বৈকুণ্ঠৰ ৰাজধানী আছে। এজনতো নহয়। শ্ৰীকৃষ্ণ হ'ল প্ৰথম নম্বৰৰ ৰাজকুমাৰ, সত্যপ্ৰধান। সত্যপ্ৰধান জনকে মহাত্মা বুলি কোৱা হয়। অবিবাহিতসকলক কুমাৰ-কুমাৰী বুলি কোৱা হয়। কুমাৰীৰ মান বহুত। বিবাহ হৈ গ'লে যদিও পৱিত্ৰ হৈ থাকে তথাপিও যুগল হৈ যায় নহয় জানো। তেতিয়া কুমাৰীৰ নাম সলনি হৈ যায়। তাৰ পিছত মাতা-পিতা হৈ যায়। সন্তান জন্ম হ'লে তেতিয়া মাতা-পিতা বুলি কোৱা হ'ব। বিয়াৰ পিছত বুজা যায় এওঁলোক মাতা-পিতা হয়, এইটো বুজা যায় যে সন্তানো হ'ব। তেতিয়া আৰু তেওঁলোকক কুমাৰ-কুমাৰী বুলি কোৱা নহ'ব।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এতিয়া কৃষ্ণপুৰী স্থাপনা হৈ আছে। তাত এটাই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম থাকে। বাকী প্ৰত্যেক ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰও বেলেগ বেলেগ হয়। কোৱা হয় অমুক ধৰ্মৰ ধৰ্মশাস্ত্ৰ এয়া, আমি অমুক ধৰ্ম বা মঠলৈ যাওঁ। আত্মাসকল আহি নিজৰ নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিবলগীয়া হয়। কাৰোবাক সোধা - গুৰুনানক আকৌ কেতিয়া আহিব? তেওঁলোকেতো কৈ দিব জ্যোতিত বিলিন হৈ গ'ল। তেনেহ'লে তেওঁ আকৌ নাহিব নেকি? সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ পুনৰাবৃত্তি হ'ব? যেতিয়া গুৰুনানকৰ আত্মা আছে তেতিয়া তেওঁৰ পিছত শিখ ধৰ্মৰ আত্মাসকলৰ আগমন হয়। এতিয়া চোৱা কিমান হৈ গ'ল! আকৌ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। কোৱাচোন আকৌ কেতিয়া আহিব? তেতিয়া ক'ব নোৱাৰিব। তোমালোকে ক'বা এয়াতো ৫ হাজাৰ বছৰৰ চক্ৰ, গুৰুনানকৰ ৫০০ বছৰ হ'ল, আকৌ ৪৫০০ বছৰৰ পিছত আহি শিখ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিব। আমি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম স্থাপনা কৰো। তাৰ পিছত ক্ৰমানুসৰি আহি ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিব। কোনো কোনো সন্তানে কয় আমাৰ বুদ্ধিয়ে ইমানবোৰ কথা বুজি নাপায়। অচ্ছা, অলপতো বুজি পোৱা। ভক্তসকলৰ এজনেই ভগৱান পিতা। কোৱাও হয় পাপ আত্মা, পুণ্য আত্মা। পৰমাত্মা বুলিতো কাকো কোৱা নহয়। এনেকুৱা নহয় যে আত্মা

গৈ পৰমাত্মা হ'ব। যেনেকৈ উদাহৰণ দিয়ে - পানীৰ বুৰবুৰণি সাগৰত বিলীন হৈ যাব। কোনোবাই ক'ব - নিৰ্বাণত, সিপাৰৰ দুনিয়ালৈ গ'ল। যেনেকৈ বুদ্ধৰ কাৰণে কয়। কোনোবাই আকৌ কয় - জ্যোতি জ্যোতিত সমাহিত হৈ গ'ল। এতিয়া শুদ্ধ কোন? এনেকৈ কোৱাতো শুদ্ধ যে আত্মা নিৰ্বাণত সিপাৰৰ দুনিয়ালৈ গ'ল। আত্মাও নিৰাকাৰী। নিৰাকাৰী দুনিয়াত থাকে। সূক্ষ্মলোকত হৈছে ছায়া (নিৰ্বাক) ছবি। সেয়াও যেন সেই দুনিয়াৰ এটা ভাষা, যিটো তাত তেওঁলোকে বুজে, সেই ভাষা বুজি তাৰ পৰা নিৰ্দেশনা লৈ আহে। এয়াও আচৰিত কথা নহয় জানো। ছবি, বাণী আৰু মৌনতা - এই তিনিটা আছে। প্ৰথমতে ছায়া ছবিৰ চিনেমাও আছিল কিন্তু সেই ছবিয়ে কাকো আমোদ দিব নোৱাৰিলে সেইকাৰণে বোলছবিৰ আৱিষ্কাৰ কৰিলে। সূক্ষ্মলোকত কেৱল ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ থাকে। বুজোৱা হয় উচ্চতকৈ উচ্চ হ'ল পৰমপিতা পৰমাত্মা যি মৌনতাৰ (শান্তিৰ) দুনিয়াত থাকে। আমি আত্মাসকলো তাত থাকো। পতিত-পাৰন এজনেই সংগুৰু। সকলোৰে সংগতি দাতা তেৱেঁই। বাকী যদিও কোনোৱে নিজকে গুৰু বুলি কয়, ঋষি বুলি কয়, মহাত্মা বুলি কয় কিন্তু সকলো ভক্তহে হয়। পৱিত্ৰ কৰি তোলাজনক নাজানে।

কোৱা হয় - পৰমাত্মাই সকলোকে কবৰৰ পৰা উলিয়াই লৈ যায়। দেখিছাও যে এয়া সেই মহাভাৰী মহাভাৰতৰ যুদ্ধই হয়। তোমালোকে সত্যযুগৰ কাৰণে ৰাজযোগ শিকি আছা। বিনাশৰ পিছত পুনৰ সত্যযুগৰ দুৱাৰ খুলিব। পিতাই বুজাইছে - এই সময়ত তোমালোকে পিতাৰপৰা ৰাজযোগ শিকা। তোমালোকে যোগবলৰ দ্বাৰা ৰাজ্য লোৱা। এয়া হৈছে অহিংসক। কোনেও এইটো নাজানে যে অহিংসক বুলি প্ৰকৃততে কাক কোৱা হয়। কাম-কটাৰীও চলাব নালাগে। এয়াও হিংসা হয়। অহিংসা পৰম দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্ম আছিল। বিকাৰৰ বাবেই তোমালোকে আদি, মধ্য, অন্ত দুখ পাইছা। তাত হৈছেই নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া, যাৰ বাবে আদি, মধ্য অন্ত দুখ নাথাকে। সেয়া হৈছে অমৰলোক আৰু এয়া হৈছে মৃত্যুলোক। মৃত্যুলোকত বহি অমৰলোকলৈ যাবৰ বাবে কথা শুনায়। পিতাই কয় - মই ত্ৰিকালদৰ্শী হওঁ। তোমালোককো ত্ৰিকালদৰ্শী, ত্ৰিনেত্ৰী কৰি তোলা অৰ্থাৎ তিনিও লোক আৰু তিনিও কালক জানোত। এয়া হৈছে ভগৱানৰ মহিমা। তোমালোক সন্তানসকলক নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি লগত লৈ যায়। জ্ঞান সাগৰৰ সন্তান তোমালোকো মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ হৈ যোৱা। পিতাই কয় - মই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, চৈতন্য, নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) হওঁ। হয়, আমি জানিব পাৰো যে বীজৰপৰা এনেকৈ বৃক্ষ ওলায়, পিছত ফল ওলায়। এতিয়া এয়া হৈছে মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃক্ষ। বাবাই কয় - মই এই ওলোটো বৃক্ষৰ আদি, মধ্য, অন্তক আৰু সৃষ্টি চক্ৰক জানো। মনুষ্যই এনেকৈ কয় যে পৰমাত্মা সত্য হয়, চৈতন্য হয়, আনন্দৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ হয়, গতিকে তেখেতৰ পৰা নিশ্চয় উত্তৰাধিকাৰ পাব লাগে। তোমালোকে মোৰ অৰ্থাৎ নিজৰ পিতাৰপৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছা। তোমালোক 21 জন্মৰ বাবে পৱিত্ৰ হৈ যাবা। মই চিৰ পৱিত্ৰ হওঁ। তোমালোকেতো ভূমিকা পালন কৰিব লাগে। এই সময়ত কেৱল তোমালোকৰহে উৰ্দ্ধ মুখী (আৰোহন) কলা। তোমালোক মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ হৈ যোৱা। পুনৰ সত্যযুগৰ পৰা তোমালোকৰ কলা কমি আহিব। আৰোহন কৰি আকৌ অৱনমিত হ'বই লাগিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। বহুত সেৱা কৰা। পিতা হৈছে পতিত-পাৰন। তোমালোক হৈছা শিৱ শক্তি, পাণ্ডৱ সেনা। পতিত দুনিয়াক পৱিত্ৰ দুনিয়া কৰি তোলাত সহায় কৰা। তোমালোককে "বন্দে মাতৰম" বুলি কয়। পতিতসকলক "বন্দে মাতৰম" বুলি কোৱা নহয়। পিতাই আহি এতিয়া শক্তি দলৰ দ্বাৰা গুপ্ত সেৱা কৰায়। তোমালোক ডবল অহিংসক হোৱা, ৰাজ্য লোৱা কিন্তু কোনো অস্ত্ৰ নাই। পৱিত্ৰ হৈ থাকা। তেওঁলোক সকলো হৈছে ডবল হিংসক। এফালে বিকাৰত যায়, কাম-কটাৰীৰে ইজনে সিজনক দুখ দিয়ে আৰু আনফালে নিজৰ মাজত কাজিয়া-পেচাল কৰি থাকে। আজি কালি কিমান দুখৰ পাহাৰ খহি পৰে। মানুহৰ মাজত কিমান ক্ৰোধ আছে। নিজেই নিজক চৰ মাৰে। সকলোৰে গ্লানি কৰি থাকে। এয়াও ড্ৰামাত

নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। সকলোৰে অৱনতি হ'বই লাগিব। এতিয়া তোমালোকৰ হৈছে উৰ্দ্ধ মুখী কলা। তোমালোকে ঢোল পিটি শুনাই দিয়া যে স্বৰ্গৰ ৰচিয়তা, ৰাজ যোগ শিকাওতা সেই ভগৱানৰ আগমন হৈছে। তেওঁ হাতত স্বৰ্গ লৈ আহিছে। কৃষ্ণক আমি ভগৱান বুলি নকওঁ। তেওঁ দৈৱী গুণ সম্পন্ন মনুষ্য। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক দেৱতা বুলি কোৱা হয়, তেওঁলোকক দৈৱী গুণ সম্পন্ন মনুষ্য বুলি কোৱা নহয়। দৈৱী গুণ সত্যযুগী মনুষ্যৰ থাকে, আসুৰীগুণ কলিযুগী মনুষ্যৰ থাকে। দৈৱী গুণ সম্পন্ন বা আসুৰী গুণ সম্পন্ন মনুষ্যই হয়। গতিকে পিতাই বুজায় - তোমালোকে পিতাক কিয় পাহৰি যোৱা? ক্ষণে ক্ষণে মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোকৰ ৪৪ জন্ম পুৰা হ'ল, এতিয়া মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাবলৈ আহিছোঁ। তথাপিও তোমালোকে ক্ষণে ক্ষণে পাহৰি যোৱা। দেহ-অভিমান এৰি নিজকে অশৰীৰী বুলি বুজা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) পিতাৰ সমান ত্ৰিকালদৰ্শী, ত্ৰিনেত্ৰী, ত্ৰিলোকীনাথ হ'ব লাগে। পিতাৰ মহিমা সমূহৰ নিজকে মাষ্টৰ কৰি তুলিব লাগে।
- (2) ডবল অহিংসক হ'ব লাগে। কোনো প্ৰকাৰৰ বিকাৰৰ বশীভূত হৈ কোনো হিংসা কৰিব নালাগে। পিতাৰ সহায়কাৰী হৈ সকলোকে পাৱন কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

*বৰদান:- আত্মিক আকৰ্ষণৰ দ্বাৰা সেৱা আৰু সেৱাকেন্দ্ৰক উৰ্দ্ধ মুখী কলালৈ লৈ যাওঁতা যোগী আত্মা হোৱা

যোগী আত্মাসকল আত্মিকতাত থাকিব, তেওঁলোকৰ আত্মিক আকৰ্ষণে সেৱা আৰু সেৱাকেন্দ্ৰক স্বতঃ উৰ্দ্ধ মুখী কলালৈ লৈ যাব। যোগযুক্ত হৈ আত্মিকতাৰে আত্মাসকলক আহ্বান কৰিলে জিজ্ঞাসুৰ সংখ্যা স্বতঃ বৃদ্ধি পায়। ইয়াৰ বাবে মন সদায় লঘু কৰি ৰাখা, কোনো প্ৰকাৰৰ বোজা যাতে নাথাকে। অন্তৰ স্বচ্ছ কৰি মনোকামনা পূৰণ কৰি থাকা, তেতিয়া প্ৰাপ্তি তোমালোকৰ সন্মুখলৈ স্বতঃ আহিব। এয়া তোমালোকৰে অধিকাৰ।

*প্ৰোগান:- পৰমাত্ম জ্ঞানী তেৱেঁই যি সকলো বন্ধন তথা আকৰ্ষণৰ পৰা মুক্ত।

!!ওঁ শান্তি!!

***